

retningsgang, og, naar det saa ikke fører til Mere, end det her har ført til, er det overordentlig beklageligt. Svaret paa vort Spørgsmaal om Grunden til Overskridelsen var nemlig kun følgende Betænkningen for 1875—76 Side 118): „Angaaende Overskridelserne paa Theatrets Udgiftside tillader jeg mig at henvise til Anmærkningerne til Regnskabsoplysningen“. Det vil altsaa sige, vi fik slet intet Svar, men kun en Henviisning til, hvad vi naturligtvis for længe siden havde set. Dernæst var der det andet Spørgsmaal angaaende Ministerens Oplysning, at Folkethinget havde negtet sit Samtykke til den nævnte Bevilling for 1875—76 af 20,000 Kr. Man bad om „en nærmere Forklaring — det staar Side 124 — om den Gjæmnel, hvorefter Ministeriet har anset sig for berettiget til at afsolde den Udgift til nyt Dekorationsmateriale, som det selv, saa vidt man kan se, i Anmærkningerne til Regnskabsoplysningen erklærer var negtet ved Finantsloven“. Jeg havde altsaa meget godt set den tilstedeværende Uklarhed, og jeg henvendte mig da til Ministeriet i det Haab, at, naar man spurgte om, hvorfor det havde Gjæmnel til at udbetale Noget, som det selv sagde var negtet ved Finantsloven, saa maatte man faae Svar, thi det skulde jo synes at være af den Slags Ting, som Ministeriet ikke kunde lade være at svare paa. Svaret var imidlertid af samme Art som det foregaaende. Vi fik intet Svar af selve Ministeren, men til det samme Tidspunkt, nemlig den 23de August, fik vi paa vort Spørgsmaal af 11te Juni et Svar af 4de Juli fra Theaterchefen, som var ganske kort, og som jeg skal tillade mig at oplæse. Det lyder saaledes: „Naar Berettigelsen til at anstafte Dekorationsmateriel omtales, da skal her kun gøres opmærksom paa den komplette Mangel paa Sligt ved den nye Bygnings Ibrugtagen, hvilken Mangel nødvendiggjorde betydelige Udgifter til saadant Materiels Anskaffelse og derved tillige en betydelig Overskridelse af Budgettets Summer.“ Altsaa, vi fik intet andet Svar end dette: Det er nødvendigt, at vi maa have dette Dekorationsmateriale, og derfor maa vi anstafte det; men, hvorledes dette kunde forenes med, at Anskaffelsen var negtet af Rigsdagen, fik vi intet Svar paa. Derfor tilspøgede ogsaa den samlede Statsrevision, at dette Svar syntes „at frakende Regtelsen af en under Finantslovens Behandling søgt Bevilling dens Betydning“. Heller ikke under Forhandlingen ifjor angaaende dette Regnskab kom der — ibetmindste, saa vidt jeg har hørt eller set — nogen Oplysning derom fra Ministeriet. Herefter var det temmelig naturligt, at vi maatte antage, at der i Virkeligheden her maatte foreligge en saadan Regtelse, siden Ministeren end ikke havde fundet det nødvendigt at oplyse os om, at det ikke var Tilfældet, og derfor blev Udtrykket bestemt i den Betænkning, der nu foreligger, at det virkelig var negtet. Det har da ogsaa havt

den Virkning, at Ministeren nu har givet sin Forklaring, hvor spag den end er. Er der i den Henseende nogen Feiltagelse fra vor Side, er det ikke f. Ex. en Efterbevilling paa en tidligere gjort extraordinær Anstafelse, som er negtet af Folkethinget, men desuagtet er afholdt, tildels endog efterat den var negtet her i Thinget, er dette ikke Tilfældet, saa har den ærede Minister ved enten ikke at svare eller at svare undvigende at tilskrive sig selv, hvad der er udtalt i Betænkningen fra vor Side. Det er naturligtvis i højeste Grad uheldigt baade for Statsrevisorernes Virksomhed og for Rigsdagens Bedømmelse saavel af den som af Sagen selv, naar man faar saadanne Svar og med en saa overordenlig Langsomhed. Men Sagen er endnu langt fra oplæret; thi det er jo kun det mere Formelle, som har været omtalt af Ministeren, og desværre kunne vi heller ikke nu faae større Klarhed, da den ærede Minister ikke er bleven her tilstede. Jeg beklager det meget; thi i Landstinget har jeg selvfølgelig ikke kunnet svare, og jeg havde derfor ventet, at han i det Mindste her vilde have hørt mit Forsvar.

Dernæst fandt den ærede Minister ogsaa i min Statsrevisions-Betænkning en Grund til, at han ikke, som der havde været fremsført Ønsker om, var kommen til Rigsdagen med Begjæring om Bevilling til at udlade at betale Renter og Afdrag, thi han var saa meget mindre opfordret til at gjøre dette, som Statsrevisionen allerede havde behandlet denne Sag i 1875—76, Side 117, og der havde indskrænket sig alene til det Faktiske, uden at gjøre nogen Fordring gjældende om, at disse Renter og Afdrag skulde være betalte. Det er først i 1876—77, at han finder, at denne Fordring soulmer op saaledes, at den antager de største Dimensioner og kunde lade frygtede Bærste for Fremtiden. Nu er Forholdet imidlertid dette, at unegtelig Side 117 i Betænkningen for 1875—76, det Faktiske angaaende Renter og Afdrag er oplyst, men det er ingenlunde det Æneste, som findes herom i Betænkningen; thi allerede paa den følgende Side er det udtrykkelig fremhævet, at disse Renter og Afdrag skulle være afbetalte, og at de altsaa maa regnes med som en Del af Underskudet, saaledes at dette derved i det Hele kan sættes til 117,021 Kr. Dette Understud er dernæst anført Side 124 som det, der maa gaa over til Afgjørelse paa det følgende Aars Regnskab. Det er altsaa aldeles klart, at det er saa langt fra, at Statsrevisionen for 1875—76 har ladet sig nøie blot med faktiske Oplysninger, som den ærede Minister paastaar, at den netop har gjort opmærksom paa det formentlig Ulovedholdelige og forbeholdt sig alt Fornødent ved Regnskabet for det følgende Aar. Naar derhos den ærede Minister havde læst det følgende Aars Betænkning med lidt større Opmærksomhed, vilde han have set, at han atter her har forvejlet de to Regnskaber med hinanden. For 1876—77 gjøres der nemlig et